

Enderrock | Helena Morén Alegret | Actualitzat el 28/01/2022 a les 17:00

La calma dels vells llaguts d'Arturo Gaya

L'ebrenc va presentar a L'Hospitalet de Llobregat el seu debut en solitari 'Bonaire 12' en el marc del BarnaSants

Arturo Gaya al Festival BarnaSants 2022 | Juan Miguel Morales

Bonaire 12 (Discmedi, 2021) és un disc que combina la musicació de poemes amb composicions pròpies d'**Arturo Gaya**. **Gaya** és un cantant conegut per ser una de les cares visibles dels populars **Quico el Cèlio, el Noi i el Mut de Ferreries**, i que ara es proposa abordar la cançó d'autor més enllà de les jotes i la cançó tradicional. L'artista, al costat de Laia Oliveras, Paco Prieto i Kike Pellicer, ja havia cosignat un disc de musicacions de poemes d'**Enric Casasses**, *Sense pistola* (Discmedi, 2015). En aquell cas provenien del poemari *Bes nagana* (Edicions de 1984, 2011), un treball més proper al gènere de la cançó d'autor. Aquest *Bonaire 12* és una aproximació més íntima i personal a l'univers creatiu del mateix artista ebrenc, ja que explica posicionaments i vivències més properes i viscudes al costat de músics amics, com són l'arranjador **Sergi Trenzano**, l'acordionista **Cati Plana** i el contrabaixista Eduard Altaba, amb qui ja havien coincidit als anys setanta a **La Cucafera**.

El concert de dijous a l'Auditori Barradas, en el marc del BarnaSants, es va iniciar amb una cançó-pont entre un disc i l'altre, ja que el quartet va interpretar "Embarcats en això d'escriure versos" on sonen i ressonen els versos de **Casasses** 'jo només canto als homes lliures i a la dona gran'. Però els aires de *Bonaire 12* arrancaven sobretot amb "Sento el vent", cançó que tanca el disc, escrita pel seu referent **Pi de la Serra**, i que va servir com un autobateig de qui emprèn un viatge, qui s'encomana que l'afavoreixi el déu dels vents, que deia **Lluís Llach** a "Ítaca".

Arturo Gaya va assegurar que posa música als poetes per retornar aquell llegat que ens han deixat tants escriptors, i han divulgat els cantautors, des de **Ramon Muntaner** a **Paco Ibáñez**. Així va enfilat "Terres de l'Ebre" de Jaume Rocamora, que versava des de l'exili francès amb l'esperança de tornar 'allà on el vent és força, on lo riu és paisatge, on l'olivera és l'arbre'. **Gaya** va valorar la nomenclatura que va sorgir des de baix de les Terres de l'Ebre. En aquest univers també va cantar "De gaiato i boineta", poema de Joan Gras, de La Ràpita, un jove que va morir als trenta anys, però que tenia la saviesa d'assegurar 'jo de gran vull ser vell'. **Gaya** n'aprofita el sentiment, se'l fa seu, i munta els espectadors al llagut dels records que transcorren pel riu Ebre.

Arturo Gaya al BarnaSants 2022, amb Cati Plana, Eduard Altaba i Sergi Trenzano Foto: JM Morales

"No em deixaré robar la primavera" és una cançó de tot de sentiments pandèmics que havien de sortir. Va ser el moment de donar la benvinguda a l'escenari a les coristes Anna Arqués -dona de Trenzano- i Maria Elena Mauresa -dona de **Gaya**?, perquè tot quedés en família. Tal com va dir el cantautor, sempre viatgen tots plegats, com si fos un circ. Però en el concert no hi va haver res de superficial. **Gaya** va musicar i cantar "Només la veu", poema de la tortosina Zoraida Burgos, i va excel·lir en tornar a fluir dalt del llagut imaginari a "Parlo d'un riu", la descripció poètica que en va fer Gerard Vergés -Premi Carles Riba-, d'allà on els vells llaguts són llegendaris.

A la recta final del recital vam poder escoltar "Encara queda un blues", nascuda de la revolta dels indignats del 15M. La cançó va servir per presentar els tècnics, aquells treballadors que són els primers a arribar als directes i els últims a marxar. I de nou, tornen els versos de Casasses, aquest cop del poemari *El nus la flor* (Edicions Poncianes, 2018), en una sola cançó que aplega "Tres poemes amorosos".

On van destacar **Gaya** i la seva tropa va ser a dues cançons d'aquest tram de concert. La primera, "L'essència", poema del castellanenc Carles Renau: tot un cant a la pedra seca i on es canta a tornar a viure la vida senzilla, sense nostàlgia, amb humanitat, on l'intercanvi té més pes que la

moneda de canvi. La segona, que dona títol al treball, "Bonaire 12" i que fa referència al carrer que el va veure néixer i créixer, i on va anar citant tots els establiments que hi havia -com la sabateria de Xavi Borràs, amic present entre el públic.. Tal com va assegurar **Arturo Gaya**: 'una cançó d'amor al veïnat'.

Sergi Trenzano i Arturo Gaya, acompanyats als cors per Anna Arques i Maria Elena Maureso Foto: Juan Miguel Morales

El concert es va tancar amb l'adaptació al català d'una cançó de **Caetano Veloso**; un tema escrit quan va ser empresonat entre 1968 i 1969 perquè la dictadura brasilera no acceptava una altra cançó seva: "He prohibit prohibir". A la presó, **Veloso** va veure per primer cop la fotografia de la Terra vista des de la Lluna, fet que li va inspirar la cançó. "Terra" -'un cant d'estima a la Terra i a tots vostès'- va servir com a punt final ideal al viatge que proposa **Gaya**. Un viatge que respira terreta pels quatre costats i sap arribar a Ítaca amb tota la dignitat.

Demà dissabte, al Teatre Joventut de L'Hospitalet de Llobregat, el festival BarnaSants acollirà també la presentació del nou disc de **Marina Rossell**, *300 crits* (Satélite K, 2021).